

הלכות כלים פרק ב

א. כבר בארנו שכל ידות הכלים שהכלי צריך לה בשעת תשמישו, הרי היא חשובה כגופו שלכלי להטמא ולטמא. לפיכך הטופל כלי חרס הבריא אם נטמא הכלי הרי אכלין ומשקין הנוגעים בטפלה טהורין, שאין הכלי צריך לטפלה זו.

ב. אבל הטופל את כלי חרס הרעוע, הרי הטפלה חשובה כגוף הכלי. וכן המהדק את הקדרה שלחרס שדולין בה את המים אם חפה אותה בעור או בקלף וכיוצא בהן אם היתה רעועה, הרי הן כגופה. הטופל כלי חרס להיות מבשל בו, אינו חבור; טפל כלים להיות זופת בהן, חבור.

ג. חבית שנקבה, ועשיה בבעץ בזפת ובגפרית בסיד ובגבסים אינן חבור; ושאר כל הדברים, חבור. דברים הלחין המשובין שטופלין בהן הפיטסין שלמים, כדי שלא ידלף הכלי הרי הן כגופו שלכלי; אפלו נטמא הכלי מאוירו, אכלין ומשקין הנוגעים בטפלה טמאין.

ד. וכן טפלו שלתנור, הרי הוא כחרסו שלתנור: והוא שיהיה בעבי הטפלה עד טפח, שהוא צרכו שלתנור; אבל יתר על טפח אינו מצרך התנור, והנוגעים ביתר על טפח מעביו טהורין. וטפלת הכירה, עביו שלוש אצבעות.

ה. חבית שנקבה, וסתמה בזפת יותר מצרפה הנוגע בצרפה, טמא; וביתר מצרפה, טהור. זפת שנטפה על החבית, הנוגע בה טהור. מחם שטפלו בחמר או בחרסית, ונטמא הנוגע בחמר, טמא; והנוגע בחרסית טהור, שאין החרסית מתחבר לכלי.

ו. מגופת החבית שטפל בטיט עליה, ועל החבית אינה חבור לה. ואם נגעו משקין טמאין בחבית, לא נטמאת המגופה; ואם נגעו במגופה, לא נטמאו אחורי החבית.

ז. כלי נחשת שזפתן, אין הזפת חבור; ואם ליין, הרי הזפת חבור כגוף הכלי. בצק שבסדקי הערבה שנגע בו שרץ אם בפסח הואיל ואסורו חשוב, חוצץ ולא נטמאת הערבה. ואם בשאר ימות השנה אם היה מקפיד עליו, הערבה טהורה; ואם רוצה בקיומו, הרי הוא כערבה ונטמאת הערבה.

ח. המשיחות והרצועות שבמטפחות הספרים ושבמטפחות התינוקות תפורות, חבור; וקשורות, אינן חבור. וכן שבמעדר ושבשק ושבקפה; אבל שבאזני כלי חרס אפלו תפורות אינן חבור, שאין חבורין לכלי חרס.

ט. יד הקרדס היוצא מאחוריו שלוש אצבעות, חבור; והיתר על שלוש, הנוגע בו טהור. יד הקרדס מלפניו טפח הסמוך לברזל, חבור; יתר על כן, הנוגע בו טהור.

י. שירי הפרגל, טפח. ויד מקבת שלמפתחי אבנים, טפח. יד קרנס שלזהבים, טפחים. ושלחרשים, שלושה טפחים. שירי מלמד הבקר, ארבעה טפחים סמוך לדרבן.

יא. יד הקרדס שחופרין בו בדידין שלמים, ארבעה טפחים. ויד הקרדס שלנכש, חמשה. ויד בן פטיש, חמשה; ושלפטיש, ששה. יד הקרדס שלבקוע ושלעדיר, ששה. יד מקבת שלסתתין, ששה. שירי המרדע הסמוך לחרחור שלמתכת שבראש

הַמְרָדֵעַ, שְׂבָעָה טַפָּחִים. יָד מַגְרָפָה שְׁלֹבְעֵלִי בָּתִּים, שְׁמוֹנָה טַפָּחִים; וְשִׁלְסִידִין, עֲשָׂרָה. וְכָל הַיּוֹתֵר עַל זֶה אִם רָצָה בְּקִיּוּמוֹ, טָמֵא. וְיָד כָּל מִשְׁמָשֵׁי הָאוֹר, כְּגוֹן הַשְּׁפוּדִין וְהַאֲסָלָאוֹת אֶפְלוּ אַרוּכִין כָּל שָׁהֵן, טָמֵאִין.

יב. מִקֵּל שֶׁעָשָׂהּ יָד לְקָרְדֵם, הָרִי זֶה חֲבוּר לְטָמְאָה בְּשַׁעַת מְלֹאכָה. וְאִם נִגְעָה טָמְאָה בַּמִּקֵּל כִּשְׁהוּא חוֹרֵשׁ אוֹ מִבְּקַע בּוֹ, נִטְמָא הַקָּרְדֵם; וְאִם נִגְעָה בַּקָּרְדֵם, נִטְמָא הַמִּקֵּל.

יג. וְכֵן הַדִּיסְטָר שָׁהֵן כְּשֵׁנִי כָלִים, וְהַמְסָמֵר מִחֲבֵר אוֹתָן לִהְיוֹת מִסָּךְ עֲלֵיהֶן הָרִי הֵן חֲבוּר בְּשַׁעַת מְלֹאכָה. קָבַע הַדִּיסְטָר בַּקּוֹרָה הָרִי זֶה מִקְבֵּל טָמְאָה, וְאִין הַקּוֹרָה חֲבוּר לוֹ. עָשָׂה קֶצֶת הַקּוֹרָה דִּיסְטָר כָּל שְׁהוּא מִן הַקּוֹרָה לְצַרֵּךְ הַדִּיסְטָר, חֲבוּר לְדִיסְטָר; וְהַנוֹגֵעַ בְּשֹׂאֵר הַקּוֹרָה טָהוֹר, שְׂאִין כָּל הַקּוֹרָה חֲבוּר.

יד. עֲגָלָה שֶׁנִּטְמָאת הַנוֹגֵעַ בָּעַל וּבִקְטָרֵב וּבְעֵינִין וּבְעֵבּוֹת אֶפְלוּ בְּשַׁעַת מְלֹאכָה, טָהוֹר; וְהַנוֹגֵעַ בַּחֲרֵב וּבִבְרֵךְ וּבִיָּצוֹל וּבְעֵינִין שְׁלֵמַתְכֶּת וּבִלְחִיִּים וּבְעִירָאִין, טָמֵא.

טו. וְכֵן מַגְרָה שֶׁנִּטְמָאת הַנוֹגֵעַ בִּידָה מִכָּאן וּמִכָּאן, טָמֵא. וְהַנוֹגֵעַ בַּחוּט וּבַמְשִׁיחָה וּבְאַמָּה וּבְסִנִּיפִין שְׁלֵה טָהוֹר, שְׂאִין אֵלּוּ חֲבוּר לָהּ. אֲבָל הַנוֹגֵעַ בַּמִּלְבֵּן שְׁלַמְסָר הַגְּדוֹל, טָמֵא.

טז. מִכְּבֵשׁ שֶׁלְּחָרֵשׁ שֶׁנִּטְמָא הָרִמָּח שָׁבוּ הַנוֹגֵעַ בַּמִּכְבֵּשׁ, טָהוֹר. מִקְדָּח שֶׁנִּטְמָא הַנוֹגֵעַ בְּקִשְׁטָנִית שְׁהִיא לְפּוּפָה עָלָיו טָהוֹר, שְׂאִינָהּ חֲבוּר.

יז. קֶשֶׁת שְׁהִיתָה מְתוּחָה, וְהַחֵץ מְשׁוּךְ עִמָּהּ, וְנִטְמָא הַחֵץ הַנוֹגֵעַ בִּיתֵר וּבִקֶּשֶׁת טָהוֹר, וְאֶפְלוּ כִּשְׁהִיא מְתוּחָה. וְכֵן מְצוּדַת הָאִישׁוֹת שֶׁנִּטְמָא הַחֵץ שְׁלֵה לֹא נִטְמָאת הַמְצוּדָה, אֶפְלוּ כִּשְׁהִיא מְתוּחָה.

יח. וְכֵן מִסְּכַת נְסוּכָה שֶׁנִּטְמָאת בְּשַׁעַת הָאָרִיג הָרִי הַנוֹגֵעַ בַּכָּבֵד הָעֲלִיּוֹן, וּבַכָּבֵד הַתַּחְתּוֹן, וּבַנִּירִין, וּבַקִּירוֹס, וּבַחוּט שֶׁהַעֲבִירוּ עַל גְּבִי אֲרָגְמָן, וּבְעִירָה שְׂאִינוּ עֲתִיד לְהַחֲזִירָה טָהוֹר, שְׁכָל אֵלּוּ אִינָן חֲבוּר לַבִּגְד.

יט. אֲבָל הַנוֹגֵעַ בְּנֶפֶשׁ הַמִּסְכַּת, וּבְשֵׁתִי הָעוֹמֵד, וּבַכָּפוֹל שֶׁהַעֲבִירוּ עַל גְּבִי אֲרָגְמָן, וּבְעִירָה שְׁהוּא עֲתִיד לְהַחֲזִירָה טָמֵא, שְׁכָל אֵלּוּ חֲבוּרִין לַבִּגְד. הַנוֹגֵעַ בַּצֹּמֵר שֶׁעַל הָעֵימָה וּבְאַשׁוּיָה, טָהוֹר. הַנוֹגֵעַ בַּפִּיקָה עַד שְׁלֹא פָרְעָה, טָמֵא; מִשְׁפָּרְעָה, טָהוֹר.

כ. הַחוּט שֶׁהִשְׁלִיף לְמַחֲט אֶפְלוּ קָשׁוֹר מְשֻׁנֵּי צִדֵּדִין, אִינוּ חֲבוּר. הַכְּנִיסוֹ לַבִּגְד הַחוּט חֲבוּר לַבִּגְד, וְאִין הַמַּחֲט חֲבוּר לַבִּגְד. וְאִין הַחוּט כָּלוּ חֲבוּר לַבִּגְד, אֲלֹא כָּל שְׁהוּא לְצַרֵּךְ הַתְּפִירָה חֲבוּר; וְכָל שְׂאִינוּ לְצַרֵּךְ הַתְּפִירָה, אִינוּ חֲבוּר.

כא. הַחוּט שֶׁפָּרַשׁ מִן הַבִּגְד, אֶפְלוּ מֵאָה אִמָּה כָּלוּ חֲבוּר. חֲבֵל שֶׁקָּשׁוֹר בַּחֲרֵס, אֶפְלוּ מֵאָה אִמָּה כָּלוּ חֲבוּר. קָשָׁר בּוֹ חֲבֵל אֶחָד מִן הַקָּשָׁר וּלְפָנִים, חֲבוּר; מִן הַקָּשָׁר וּלְחוּץ, אִינוּ חֲבוּר. הַחֲבֵל שְׁהוּא קָשׁוֹר בַּקֶּפֶה אִינוּ חֲבוּר, אֲלֹא אִם תִּפֹּר.